

Acolo unde călătoriile zac

Federico Zannoni (Italia)¹
Traducere de Ela Iakab

Există un loc, undeva în vechea Europă, unde zac obiectele pierdute sau aruncate de călători neglijenți. Eu nu am voie să mărturisesc unde e locul acesta, e ca și cum l-aș violenta. Dar pot să vă spun că noaptea aceste obiecte vorbesc (...)

Ziua nu a fost nici stresantă, nici tristă, nu consumasem alcool și, trezit pe o fâșie solară a vieții mele, nu simțeam nevoia de a mă abandona muștrărilor de conștiință. Mi s-ar fi părut straniu ca vocea aceea să fie doar o halucinație auditivă. Lipseau ipotezele.

- Încetează, nu-ți mai repet. Vocea devenea amenințătoare.

- Are dreptate, încetează!

- Poartă-ne respect, străinule, numai așa vei putea fi oaspetele nostru.

- Nu ești doar tu în acest loc.

- Așadar, nu te-ai decis încă?

Am înghițit, pentru început. Vocile se suprapuneau una peste alta, masculine și feminine, tinere și mature, singulare și plurale. Concrete și primitive. Am înghițit din nou, apoi am îndrăznit să întreb:

- Dar voi cine sunteți? Cine e cel ce îmi vorbește?

Într-un mod stupid, mă simțeam absurd, numai eu eram în acel unghi al nopții și totuși simțeam că nu greșesc, că nu puteam să-mi asum un comportament mai rațional. În cele din urmă, norii au eliberat o parte din luna a cărei lumină s-a așternut asupra obiectelor din jurul meu: rucsaci mototoliți, cutii goale, dulapuri sparte, șosete rupte, pantofi cu talpa tocită, roți, cărți, caiete, creioane colorate, ochelari și lupe, ceasuri de buzunar, coji de banane, eșarfe colorate, obiective de aparate fotografice, nu lipsea chiar nimic.

Din instinct, m-a cuprins dorința de a-mi procura o valiză în care să adun totul, în timp ce noaptea acoperea mirosurile neplăcute. M-am aplecat ca să ridic de jos un jurnal, dar am încremenit chiar cu o clipă înainte de a-l atinge: am perceput rostirea obiectelor abandonate pe pământ. Mi-am cerut scuze. Mi-au răspuns cu voci descompuse.

M-am întors să le vizitez seara următoare, apoi în săptămânile, lunile și anii ce au urmat. Acele obiecte erau prietenele mele bune, îmi povesteau despre călătorii și despre oameni, despre căpșuni și sudoare, animale pierdute și copii rătăciți, bomboane și otrăvuri, ape sărate și vârfuri înzăpezite. Fiecare dintre ele, pe rând, povestea propria aventură, până când alunecau în liniștea somnului, apoi suspinau în visul amintirilor candidă. Cea mai mică întâmplare, cea mai stupidă dintre cele neprevăzute, cea mai neînsemnată dintre cele ciudate, dobânda în poveste dimensiuni eroice, firul epic le transporta pe cărările nemuririi. Prin cuvintele de noapte bună, începea pentru aceste obiecte o călătorie inversă, o nouă explorare pe drumuri deja străbătute, dar cu ieșiri care se cer descoperite, întâlnind persoane deja întâlnite, dar

găsindu-le mai mature, mai bune, mai înțeleghătoare. Rămânea nostalgia imposibilității de a suspenda călătoria în prezent, de a ne așeza în mașină din nou, transportați de cineva, pentru a descoperi locuri noi, de a ne lăsa atinși de oameni nemaîntâlniți, de a ne sfâșia pe căile pământului. Însă obiectele rămân mereu acolo, singure și abandonate, mulțumind ploii pentru rugină și uzură.

Fotografiile realizate de Luigi Storto și Leonardo Farina

¹ Fragment din cartea *Viaggi dialogici tra Italia e Romania. La cultura dinamica: un nuovo approccio alla condivisione dei saperi*, coordonată de Joy Betti, Turisti Non A Caso, Bologna, 2011 și prezentată la *Salone Internazionale del Libro di Torino*, 14-16 mai 2012

Pagina 14 (Turnul Alb):

Valeriu Marius
Ciungan, *Sisif pe
casa scărilor*

Chris Samy,
Desfrunzire

Traseul de lectură:

